

פְּרֻשֵׁת עֵינֵי הַחֲמַד

יוֹסֵף לְאָוֶר ע"י בֵּית הַכִּנְסֵת שְׁכֻנַת ע"ן חֲמַד - אֲבִשְׂרַת צִיּוֹן

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פְּרֻשֵׁת שְׁלַח לָךְ - רְאוּ וְלֹא לְמַדּוּ מוֹסֵר

"שְׁלַח לָךְ אֲנָשִׁים וַיִּתְרוּ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן" (במדבר יג, ב)

שנעשה אח"כ מגדולי הדור, בנימוק, כי הוא צולע על רגלו, ובו בזמן אירע לה, שבשעה שהגישה השכם בבוקר כוס חלב חם לבעלה החלוש, מעדה ונשברה רגלה. אמרה: "מן השמים נענשתי, על כי נתתי לאישי לשתות לפני התפילה". וטחו עיניה מראות, כי העונש בא עליה במידה כנגד מידה, על שערכה את השידוך ההגון לבתה, כי אין אדם רואה נגעי עצמו, מהפך את תוכחתו לכוונה אחרת.

בוא וראה, עד כמה קשה לאדם להודות בטעותו, שהרי חנניה בן עזר ניבא לשקר, והיה דבר ה' אל ירמיהו לאמר לחנניה (ירמיה כח טז): "הַשְׁנֵה אֶתְּהָ מִתּ כִּי סָרָה דְבַרְתָּ אֶל ה'" (ירמיהו כח, טז). ואחז"ל שבאותה שנה בערב ראש השנה מת חנניה בן עזר, וציווה לבניו, אל תקברוני אלא לאחר ראש השנה, כדי לעשות את דבריו של ירמיהו בדאים. ע"ש. הנה בעיניו ראה, כי נתקיימה בו נבואתו של ירמיהו, שיענש על חטאו הגדול אשר חטא, ועדיין עומד הוא במרדו ומטכס עצה להכחיש את דברי ירמיהו, ובלבד שלא להודות על טעותו.

וזוהו יסוד מצוות עשה של זכירת מעשה מרים, שלדעת כמה ראשונים היא מצוות עשה דאורייתא, שחייב כל אדם מישראל לזכור בכל יום מעשה מרים, כדי ללמוד מהי חומרת האיסור של לשון הרע.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

פירש רש"י: "למה נסמכה פרשת מרגלים לפרשת מרים, לפי שלקתה על עסקי דיבה שדיברה באחיה, ורשעים הללו ראו ולא לקחו מוסר". תביעה מיוחדת יש כאן על שראו עונשה של מרים ולא לקחו מוסר. ובאמת תכלית העונשים בעולם הזה היא כדי ללמד את האדם מוסר, וזה העניין של "מידה כנגד מידה" בעונשים, שעל ידי זה נקל לאדם להבין מה היה חטאו ומה נדרש ממנו לתקן.

וזוהו ביאור דברי חז"ל לעניין יוסף הצדיק על הכתוב: "וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת דְּבַרְתֶּם רָעָה אֶל אֲבִיהֶם (בראשית לז, ב) ופירש רש"י - "כל רעה שהיה רואה באחיו היה מגיד לאביו, שהיו אוכלים אבר מן החי ומזלזלין בבני השפחות וחשודים על העריות, ובשלשתן לקה, על אבר מן החי - וישחטו שעיר עזים במכירתו ולא אכלוהו, ועל דיבה שסיפר עליהם שקורין לאחיהם עבדים - לעבד נמכר יוסף, ועל העריות, שסיפר עליהם - וַתִּשָּׂא אֶשֶׁת אֲדֹנָיו וכו' (בראשית לט, ז)".

ואמנם, אם כי תכלית העונש והייסורים היא ללמד את האדם לקח, להעמידו על האמת לבל ישוב לכיסלה עוד, ולימוד זה הינו לאדם, אולם מטבעו נוטה הוא לפרש ולהסביר את העונש בדרכים שונות, ובשום אופן אינו רואה את טעותו, אף כי נראה בעליל, כי העונש בא על חטא מסויים שנכשל בו.

מסופר על אשת גדול אחד, שהתנגדה לשידוך שהוצע לבתה עם בחור אחד,

העלון מוקדש להצלחת

יש בן גילה ישיב בן גילה שמואל אימן בן אסתר זרי מאיר ישראל בן רחל ברכה - לראת שמים ליאור יהושע סומך וב"ב יהודה אריה בן רחל ברכה רונן אברהם וב"ב עינת בת רחל ברכה רחל ברכה בת פדילה דליה ארז מזרחי וב"ב נעם יצחק בן רחל ברכה עמית בן רבקה יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע נטלי בת יונית שלמה ודנה דוד וב"ב קסירר אפרים וב"ב כולל ברסלב אילת י.מ.ש. כדורי חיים בן בכרוי

ציווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר רותית בת סימי תרצה בתיה בת ימנה נינט סיון בת אסתר עמית בת טובה יוסף בן רוחמה חגית בת גילה יפית בת ג'ינה נתנאל בן ג'ינה אילן בן ג'יליט און בן נעמי

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו זרי בן ימנה אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה

רפואה שלמה

הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת סטה - בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחה - בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה גילה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה מזל בת חנה אורן בן אסתר יהודית אסתר פראדל בת חיה - בריאות ואריכות ימים יהודה בן סעידה עינת בת רחל ברכה נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל אקבאל בת נושפארין שירה שילת בת אורלי תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל אליהו בן גוהר פנינה ומירה בת מונגאבאר - נחת מכל יוצאי חלציהם מוריה בן רחל ברכה נחום בן כיריה יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה שלו בן מזל פחימה אליהו בן מאיה יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה מישא אסתר בת זוהרה שאול בן סילביה דוד בן נדה יעקב בן אסתר כל עם ישראל

14/06/2014		ט"ז סיוון תשע"ד	
פרשת שלח לך			
הפטרה: "וישלח יהושע" - יהושע ב			
ר"ת	יציאה	כניסה	ר"ת
21:18	20:28	19:07	ר"ם
21:15	20:31	19:25	ת"א
21:19	20:33	19:18	חיפה
21:15	20:28	19:25	ב"ש

העלון מוקדש לרפואת יצחק בן פנינה הי"ו ולע"נ ראובן עמנואל חיים בן סימה שירין

רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר ולילד אלחנן רפאל בן איריס

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי

שׂוֹאֵל וּמְשִׁיב בְּהִלְכָּה – שֶׁבֶת

האם מותר בשבת לפתוח את דלתו של מכשיר שמלאכתו לאיסור כגון: תנור אפיה, מייבש כביסה או מכונת וכו'? ומה לגבי טלטול תרופות בשבת?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: !

פתיחת דלת של כלי שמלאכתו לאיסור, כגון תנור אפיה לאחסן עוגות או מייבש כביסה, שנשארו בגדים מערב שבת, כאשר הם כבויים- מותר, באופן שלא נדלקת או כבתה נורה בפתיחתה. **מקורות:** כיוון שהוא כלי שמלאכתו לאיסור מותר לצורך גופו או מקומו, וכאן הוא צריך את מקומה של הדלת להכניס ידו לשם. כ"כ הגר"נ קרליץ בספר חוט שני (פמ"ו), ובספר שמירת שבת כהלכתה (פ"כ הלכה עו). שו"ת אור לציון ח"ב (פכ"ו).

מכונת מן הדין מותר לפותחה, כדי להוציא ממנה איזה דבר, באופן שלא נדלקת נורה ולא נעשית פעולה חשמלית מחמת הפתיחה. ומכל מקום, לא יעשה כן אלא במקום צורך הרבה מפני העוברים ושבים. **מקורות:** ראה בספר חוט שני (פרק נז). וכן העלה הראש"ל בספרו הליכות עולם ח"ג (עמוד ר"ז).

תרופות אינן מוקצה, אפילו אם אין חולה בבית, ומותר לטלטלן אף לאחר גמר השימוש בהן. כיוון ששימושן מצוי, ומצויים בעיר אנשים הזקוקים לתרופות אלו, ולכן מותר לטלטל תרופות הנמצאים גמ"ח תרופות. ולכן, כאשר התרופה צריכה להיות במקום קריר, יש להתיר ולהחזירה לקירור בגמר השימוש. **מקורות:** ראה בספר חוט שני (פמ"ב). ואף תרופות אשר שימושן אינו מצוי, כאשר יש חולה בשעת כניסת השבת בבית, הזקוק להשתמש בתרופה זו, אין כאן דין מוקצה.

הַכְּמִיָּה לְצִיצִית

השמועה פשטה במהירות. האדמו"ר מצאנז הגיע לבקר את פליטי השואה השוהים בעיר גוטניק שבגרמניה. היהודים כולם החלו לרוץ לכיוון בתקווה לפגוש את האדמו"ר ואולי אף לזכות לברכה ממנו. השמועה הגיעה גם לר' מנדל פשיטיק זצ"ל מחסיד גור ששהה במקום בבית הרפואה. הוא הגיע אל הצדיק כשהוא מדדה על רגליו.

לפתע קלטו עיניו של ר' מנדל שהאדמו"ר אוחז בידיו משהו מוכר. ליבו החל פועם בהתרגשות וצעק: "האם האדמו"ר הביא לנו גדילים לעשות מהם ציצית?" שאל, כשכולו תקווה. האדמו"ר שהתמלא התרגשות לראות יהודי שלאחר שנות האימה הנוראות עדיין כל כך שמח לקיום מצוות ציצית, הנהן בראשו בשמחה. "אולם", אמר האדמו"ר, "לצער, יש עימי רק סט אחד של חוטים, ורק אחד מהנוכחים יוכל לזכות במצווה". בכוונתו היה לערוך הגרלה בין הנוכחים ולתת לזוכה את הציצית.

ר' מנדל, שהבין כי רק אחד יזכה במצווה, החליט לעשות מעשה. הוא קרע את חולצתו כך שכעת הייתה בעלת ארבע כנפות, ואז אמר לרבי, שהיות והוא כעת חייב מדאורייתא בהטלת ציצית בבגדו, אזי מן הראוי שיקבל הוא את הציצית. דמעות עלו בעיני הרבי, דמעות של התרגשות, בראותו עד כמה המצווה חביבה ליהודי.

אולם אז פנה הרבי לר' מנדל ואמר: "עוד קודם שבאתי לכאן, היה בכוונתי לערוך הגרלה בין הנוכחים, ולכן כולם קנו את הזכות להשתתף בהגרלה עוד לפני החיוב שלך במצווה. לכן נערוך את ההגרלה בכל זאת". הסתכל הרבי במבט אוהב בפני הנוכחים, וכשנח מבטו על פני ר' מנדל, המשיך ואמר: "אולם, אין לי ספק, שאם כוונתך אכן לשם שמים, אזי תזכה אתה בהגרלה והציצית תעבור לידיך". המתח ששרר בין מאות משתתפי ההגרלה היה רב, ואז נשמעה קריאת התפעלות גדולה, כשהתברר, שאכן ר' מנדל זכה בהגרלה.

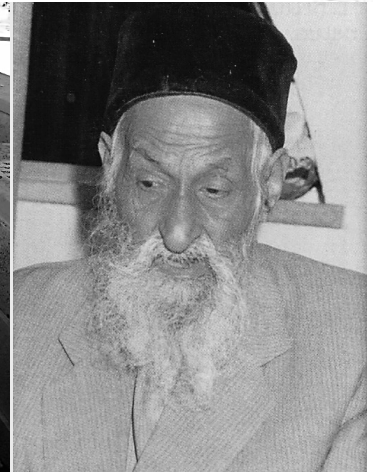
הַתְּחַשְׁבוֹת בְּזוּלָת

עד כמה רבותינו התחשבו בזולתם, עוד בטרם התחשבו בעצמם זאת ניתן לראות מהסיפור, שעובד מתוך "וקראת לשבת עונג". ומעשה שהיה- כך היה: הגאון רבי ישועה עטיה זצ"ל היה אחד מחכמי ירושלים ונדע ברבים כתלמיד חכם ונשגב. אשתו אף היא הייתה צדקת ובעלת מידות עצומות. לילה אחד נשמעו ברחוקים ורעמים ומטר סוחף החל ניתך ארצה. התעוררה הרבנית משנתה לשמע הרעש, ומיד רצה אל חצר ביתם והורידה מן החבל את הכביסה, שהייתה תלויה שם.

הייתה זו הכביסה של שכנתה! רק לאחר שסיימה לטפל בכביסתה של השכנה, נפנתה להוריד מעל גבי החבל את בגדי משפחתה. בנה שהיה ילד רך בשנים התעורר משנתו והבחין בדבר. הוא ניגש אל אמו ושאל אותה: מדוע עשתה כך והקדימה את השכנה על פני הכביסה שלהם... את תשובת האם יש לשים מול עינינו: "לשכנתנו", השיבה הרבנית, "יש תינוק קטן ורך בימים, ובוודאי זקוקה היא עבורו לבגדים חמים ויבשים, אחרת הוא עלול לחלות, חלילה וחס, ואילו אנו, לא יזיק לנו, אם נלבש בגדים מעט לחים".

מְנוּיִים	הַקְּדֵשֶׁת הָעֵלוֹן	לְשִׁאלוֹת בְּהִלְכָּה
לקבלת העלון חנם ב- email: מידי שבוע, שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com	נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זמג הגון, חֲזָרָה בְּתִשְׁבֵּה וכו'- נא לפנות לליאור בטל' 0504-115673 כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805	לשאלות נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל' 052-6329144
2/4	פניני עין חמד פרשת שלח לך ט"ז סיוון תשע"ד גיליון 485	

אם ראשונים כמלאכים - הרב המקבל ששון לוי זצ"ל

המקובל רבי ששון לוי זצ"ל- נולד באיזור כפרי הסמוך לעיר בגדד שבצ'כ. התייתם מאביו כשהיה בגיל ארבע שנים בלבד. בהיותו בן שמונה שנים החל ללמוד במדרש תלמוד תורה שליד מדרש בית זלכה והחל לעלות במדרגות התורה הקדושה והשיג ידיעות רבות ובקיאות עצומה בש"ס ופוסקים ראשונים ואחרונים. עוד בטרם הגיע לשנתו העשרים קיבל סמיכת חכמים "יורה יורה" חתומה ע"י גדולי רבני בגדד וחכמיה המקלסים את בקיאותו המדהימה. הקפיד לטבול יום יום במקווה

טהרה שבעירו בגדד כמנהג חסידים ואנשי מעשה. כששמע רבנו על שיירה העומדת לעלות לארץ ישראל, והוא בן 21 שנים, תיכף ומיד, ללא שהיות וללא המתנה עלה לארץ הקודש והתיישב בירושלים. כשעלה להשתטח על קבר רחל אמנו ע"ה נפתח לו הסיפור בשבע ברכות של החופה. אז ידע, שזה רמז שאשתו לעתיד תיקרא רחל. קבע את דירתו בשכונת בית ישראל סמוך לעיר העתיקה. אחד ממקורביו, שהיה עשיר, ראה את מצוקת המקום בדירה זו והציע לרב דירה מרווחת בקטמון, אך רבינו סרב לעקור מדירתו, כי רצה להיות קרוב למקום המקדש שייבנה במהרה. למד בישיבת פורת יוסף שמול הכותל המערבי.

במשך למעלה מארבעים שנה! היה שרוי יום יום בתענית, היה אוכל רק בלילות. **בקיאה היה בכל שטחי התורה ובכל הש"ס בעפ"י, בכל המדרשים, והזהר הקדוש ובקבלה.** עם כל זה לא היה מחזיק את עצמו כלל, **בעל ענווה מופלאה. בעל רוח-הקודש. מהצדיקים הנסתרים!** לא עבר עליו חצות לילה בשינה, יום-יום היה מתפלל בנץ החמה ומוסר נפשו בתפילה על כל עם ישראל. ברכתיו של הרב לא הלכו ריקם ורבים נרפאו. נפטר ט"ז בסיון ה'תשנ"ב (1992). ציונו בהר-המנוחות שבירושלים.

אביו: ר' משה. **אמו:** מרת לאה. **אשתו:** מרת רחל למשפ' דורי. **מרבתינו:** ר' צדקה חוצין. **חברותא:** המקובל ר' אפרים הכהן, המקובל ר' יעקב חיים סופר, המקובל ר' יהודה צדקה, הצדיק הנסתר חכם מנחם מנשה, המקובל ר' שמואל דרזי.

מספר הגאון הרב זמיר כהן שליט"א (מארגון הדברות): כילד, זכורה לי היטב דמותו של המקובל הרב ששון לוי זצ"ל עם גלימתו ומצנפתו, הוא היה מופיע לפתע בתחילת הרחוב, צועד בצעדים מהירים, וכבר היה בסוף הרחוב כשפיו אינו פוסק מלמלמל דברי תורה. כשדמותו ההדורה הייתה נראית, היו כל הילדים מפסיקים את משחקם ורצים אליו לנשק את ידו. ומה הוא היה מברך? היה מניח את ידו על ראשו של כל ילד תוך כדי הליכה, אבל פיו היה ממשיך לדבר בדברי תורה. זה היה מוסר השכל לכל החיים, עד כמה צריך ואפשר לנצל כל רגע.

הרב יהודה צדקה למד שנים רבות חברותא יחד עם רבינו. כאשר היה מגיע תלמיד, היו מכסים את ספר הקבלה, ומראים כלפי חוץ גמרא.

מורינו ורבינו הרב יהודה צדקה זצ"ל היה מפנה אליו אנשים הזקוקים לברכה וישועה והיה אומר להם שברכתו של חכם ששון לוי כברכתו של ה"בבא סאלי" אין צורך לנסוע לנתיבות, יש לנו כאן "בבא סאלי" ממש שכל ברכתיו מתקיימות. ואכן תפילותיו הושיעו רבים, ובכל המקרים שהוצרכו לנתיבות מסובכים היה מברך ומיד היו נרפאים.

מעשה באברך, שאשתו קשתה ללדת, והפנהו לחכם ששון לבקש את ברכתו, משברכו שב לבית-הרפואה שם נאמר לו, שלפתע ב"ה הכל הסתדר והבעיה שהייתה חלפה כלא הייתה וילדה אשתו בקלות, משנאמרה לו השעה, שבה ילדה, מצא, שהייתה זו בדיוק, כשסיים רבינו את ברכתו, ומאז בכל פעם שאשתו נכנסה לתשיעי היה בא לצדיק לקבל את ברכתו ללידה קלה. פעם טעו האברך ואשתו בחשבונם, ובא האברך באמצע החודש השמיני לבקש את ברכתו של רבינו, אבל חכם ששון לא ברכהו, רק אמר לו: "הקדמת, הפעם עדיין לא הגיע הזמן, כשיגיע הזמן תבא". מששב האברך לביתו עבר עם אשתו שנית על החשבון ומצאו שטעו בשבועיים ימים, ומששב בזמן נתברך, ושוב ילדה אשתו לידה קלה.

כשאחד מתלמידיו של הגאון הראשון צ"ח חכם מרדכי אליהו זצוק"ל נכנס אליו בוכה ושח בפניו את צרתו, אודות בתו שחלתה באופן קשה והרופאים אינם מאבחנים את מחלתה ומצבה הולך ומידרדר עד כדי פיקוח נפש- שאלו חכם מרדכי אליהו: "אצל חכם ששון כבר היית?". משהשיב האב בשלילה, זיכרו הצדיק ואמר לו, שירוץ מיד לבית הכנסת "בורוכוב" בשכונת הבוכרים, ושם ימצא את חכם ששון ויבקשהו שיברך את בתו.

אותו תלמיד רץ לביתו ולקח את בתו עמו ונסע מיד ל"בורוכוב". כשראהו חכם ששון זלה"ה ניגש מיד לילדה, אחז באצבעותיה ומלמל דקות ספורות מילים, שלא הבין מהם האבא כלום, ובתום קריאתה צעק בערבית: "חאלס!!!" (די). כך חזר הדבר ונשנה מס' פעמים, עד שאמר לו רבינו: "לך לבית, הכל בסדר". ומאותו רגע חזרה הילדה לעצמה, ואף הרופאים נדהמו מכך, שהמחלה פסקה והלכה לה. למחרת שב האב לביתו של חכם מרדכי אליהו שאמר לו: "דע לך, בגופה של בתך נכנסה רוח רעה, וכידוע שכדי להוציא רוח צריך עשרה מקובלים ותיקונים גדולים, אבל לחכם ששון לבדו יש כח להוציאה, כיוון שרוב ימיו מתענה הוא, ובשמים לא יכולים לסרב לחכם ששון!".

באחד הימים ביקש רבנו להקביל פניו של ה"בבא סאלי" בנתיבות, מיד כשנכנס אל הקודש פנימה, הושיבו ה"בבא סאלי" לצידו וביקש, שיכינו עבורו כוס תה, וכיוון שהיה רבנו שרוי ארבעים שנה רצוף בתענית מידי יום ביומו, הייתה זאת הפעם הראשונה, שניאות לשבור את צומו לכבוד ה"בבא סאלי" וברך ולגם מהכוס, כשסיים לשתות, לקח ה"בבא סאלי" את הכוס ולגם משיירי הכוס.

כל ברכות הנהנין היה אומרם ביראה ובאהבה וחרדת קודש כשעיניו עצומות וכולו מזדעזע מפני הזכרת השם הנכבד והנורא וברכתו. ובקדיש וקדושה היה כל גופו מרקיע שחקים. מעשה היה באדם, שראה את רבינו בדביקותו העילאית בתפילתו, והחל ללעוג על התזוזות והצמרמורות שהיה מצטמרר בתפילתו ואף פרץ בצחוק בקול רם, ומן השמים הענישוהו, ובאותו יום חלה והתאשפז בבית-הרפואה, ולא חזר לביתו אלא רק לאחר חצי שנה! כשהוכיחוהו וביקש את מחילתו של רבינו.

הצלה מפלאה

להלן סיפור מופלא שעובד מהספר "ארזי התורה", ויש בו כדי ללמדנו, עד כמה גדולה אמונת אבותינו על אף כל הניסיונות, אשר הם עברו ומהי כוחה של הציצית. ומעשה שהיה- כך היה: הרב מייזלס היה מבצר איתן של אמונה ועוז רוח בתופת של מחנות הריכוז. כשנלקח במשלוח לאושוויץ, הוא נטל עמו רק דבר אחד: הטלית שלו. לאותה טלית, שקיבל מהדור הקודם במשפחה, היה ערך רוחני ורגשי רב עבורו. הטלית הייתה עבורו סמל לכך שה' מגן עליו, והוא החליט לא לתת לנאצים לקחת אותה ממנו. כשהגיעו הוא ומשפחתו לאושוויץ, הם הופשטו מבגדיהם ומכל נכסיהם הארציים. **הטלית נקרעה ממנו והפכה לחלק מהאוצרות היהודיים ששמרו הנאצים.** אך ר' מייזלס לא היה מוכן לוותר על הטלית היקרה שלו בקלות כזאת.

הוא ביקש לעבוד במחסן, במיין סחורות מוחרמות, ובקשתו נענתה. הוא מיין את הערימות, **ולא עבר זמן רב עד שנתקל בטלית המיוחדת שלו!** הוא התמלא שמחה, אך כעת היה עליו למצוא דרך להבריח אותה אל מחוץ למחסן. לא יהיה קל להחביא פריט בגודל הזה. נדרש לכך תכנון מדוקדק ומידה רבה של העזה, אך לבסוף הצליח ר' מייזלס לחתוך את הטלית הגדולה ולהפוך אותה לציצית – בגד "ארבע כנפות" - שאותה יכול היה ללבוש מתחת למדי האסיר שלו. הוא לבש את הציצית שלו מדי יום בהתמדה, למרות סכנת המוות, במקרה שיתגלה הדבר.

יום אחד, התרחש הדבר שממנו חשש. לאחר שהתקלחו האסירים, שם לב הקאפו הרוסי שעבד בשירות הנאצים, שמדיו של ר' מייזלס נראים תפוחים מכרגיל. הוא משך את חולצתו של הרב האומלל וגילה את הציצית המוברחת. בזעמו, החל להכות ולקלל את היהודי, ודרש לדעת, מהו הבגד שהוא לובש. ר' מייזלס הצליח לגמגם: **"מלבוש אלוקי"**.

ההודאה הכעיסה את הקאפו עוד יותר. הוא גרר את היהודי לבונקר שלו, והמשיך להכות בו ללא רחם. "חזיר!" צעק. "יש לך החוצפה להגיד לי, שאתה לובש מלבוש אלוקי? איפה אלוקים שלך בעולם הזה? מה הוא עשה בשבילך, הפקיר אותך למוות ולחורבן? איך אתה מעז להגיד לי שיש אלוקים!"

הקאפו השתתק לרגע, ואז הציע ליהודי הצעה. "אני נותן לך מוצא אחד: אם תוכיח לי שאלוקים קיים, למרות הגיהנום שאתה עובר עכשיו, אני אשחרר אותך. אבל אם לא, אני מחסל אותך כאן ועכשיו". ר' מייזלס לא ידע מה לומר. מה יוכל להגיד? הוא התפלל חרישית וביקש את עזרת ה', ואז אמר: "אספר לך משל".

פעם היה מנתח גאון שהיה יכול לבצע ניתוחים מופלאים ולרפא אנשים עם מחלות קשות. יום אחד הגיעה אליו אשה, שסבלה ממחלה פנימית איומה, והיא הסכים לנתח אותה. בחדר הניתוחים עמד לצד המנתח סנדלר, שבחן כל צעד ושעל של המנתח. הסנדלר ראה איך המנתח חותך בבשר, שנראה בריא לחלוטין, וגורם למה שנראה בעיני הסנדלר כנזק עצום לחולה. **למה לחתוך ברקמה בריאה? הוא חשב. אני חותך רק בעור פגוע כשאני צריך לתקן אותו!** "איזה מנתח טיפש וחסר יכולת", הסיק הסנדלר.

"בעולם הזה, אנחנו כמו סנדלרים", הסביר ר' מייזלס. "אין לנו ולו מושג קלוש, איך אלוקים מנהל את העולם. לפעמים אנחנו רואים אותו חותך 'רקמה בריאה', אפשר לומר, וזה דוחה אותנו. אבל הוא אדון עולם, והוא יודע הרבה יותר, ממה שאנחנו יכולים לדעת".

חלפו ימים. כשהתקרבו כוחות בנות הברית למחנה, אילצו הגרמנים את היהודים לצעוד במצעדי המוות הנוראים, והעבירו אותם ממקום למקום. ר' מייזלס מצא את עצמו מובל לקרון בקר, שאמור היה להעביר אותו למחנה אחר. לפני שהגיע לרכבת, תפס אותו לפתע נאצי בשם וילי, ערך חיפוש על בגדיו ומצא את הציצית היקרה שלו. **הנאצי קרע את הציצית ונהנה בעליל להשליך אותה אל האש, שכילתה אותה.**

ר' מייזלס היה שבור. הוא ראה בציצית את לאלוקים שמגן עליו, וכעת - קרוב כל כך לשחרור - היא נלקחה ממנו והושחתה. בנו של ר' מייזלס, שגם הוא שרד את מחנות הריכוז, ניסה לנחם את אביו, אך לשווא. השניים נדחפו אל קרון הבקר, נדחסו יחד עם חבריהם היהודים, בעוד שהשומרים הנאצים - וילי ביניהם - התפרסו בחציו השני של הקרון.

הרב מייזלס המותש והעצוב הניח את ראשו על כתפו של בנו ונמנם קצת. לפתע חש בנו חולשה ובחילה עלתה בו, והוא לא היה מסוגל לשאת את כובד ראשו של אביו. "אני מצטער", אמר לאביו, "אני לא יכול לשאת את כובד הראש שלך על הכתף שלי. זה כואב לי מדי".

ר' מייזלס נרתע מאי הרצון הכל כך לא אופייני לבנו, אבל מה יכול היה לומר? הוא הניח את ראשו על כתפו של האיש שעמד לימינו, בעוד שבנו מניח את ראשו על כתפו של האיש שלשמאלו, ומותיר רווח קטן ביניהם. באותו רגע, נשמע פיצוץ אדיר מחוץ לקרון הבקר, ורסיס פגז חדר מבעד לקיר הרכבת. הוא עבר דרך הרווח שבין ראשיהם של הרב מייזלס ובנו, ופגע ישירות בוויילי - השומר ששרף את הציצית. כתוצאה מהרסיס נקטעו שתי כפות ידיו של השומר! הרב מייזלס ובנו ראו באופן חד וברור את ההשגחה הפרטית, השגחת ה'! בנוסף סיפר הרב מייזלס, שהשומרים עצמם פנו לוילי ואמרו: "אתה הרסת את הציצית של היהודי? תראה מה שקרה לך בגלל זה!"

<p>הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת כהן ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בן אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה יפה בת רבקה ע"ה</p>	<p>הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל מסעוד בן יקוט ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל ר' דב בן בנימין אלטר אורה בת נעימה ע"ה</p>	<p>הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל אביבה בת איירין ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי יזי בן קלרה ז"ל יוסף בן סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה אברהם בן מלכה ז"ל ספירנס תקוה בת נעימה ע"ה</p>	<p>לע"נ</p> <p>תנצב"ה</p>	<p>הרב שבתי בן אסתר יא אטון זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל גאולה בת טובה ע"ה עמירם בן דבורה ז"ל הרב עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל דב בן מזל ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה שמעון בן חנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל דניאל רפאל בן חגית ז"ל</p>
---	---	---	---	--